

HALMAI TAMÁS

A vad elpihen

Nagy eső asszír jégdárdáitól
 boglárkát perzsa kertészi ima
 megóv, mint hatos számrendszer a kelta
 csillagokat ínségtől, háborútól.
 Aztán megdermed a történelem.
 Elfagy a tartomány a hegy mögött;
 oroslán lépdel babiloni télben,
 homloka mögött megruhog a hó;
 szívére forgandó dinasztákat
 tetováltak – de az már csak lelet.
 Mézser locsolta kertből táncos hajt ki,
 szemében ezredek ácsolt hite
 és írisz eleven heraldikája...
 S a vad? Elpihen karodban, öledben.

Évek jegén

Van magasság, hol nem a fény világít.
 Ott nem fulladnak oxigénhiánytól
 szavak se, mert levegős angyalok
 vannak, s csak ők. Az iszonyú terekből
 néha csillag huppan meggyfa alá,
 máskor kozmoszi zúgás keres fészket
 fülünkben. De jobbadán föl se tűnünk
 magunknak, szemünk előtt észrevétlen
 rianás évek jegén a saját sors.
 Hölderlin, Rilke, Babits, Báthori:
 költészet alatt roskadnak a polcok
 mélyünkbe, orpheuszi alvilágig,
 és Ikarosz se, csak álom küld szárnyat...
 S társául választ tavaszi madár.

Olyan város

Egyszerre van szíve hegyen és parton,
olyan város ez, elemi sünök
és ikerlángnyi récék menedéke,
ahol terminus terminust követ,
öröklétté szakaszok szövetkeznek.
Szándék tisztul át mindig, ha távolból
méred föl helyek, lények megizzását;
de ahhoz hazaút kell. Ég után
akkor te is úgy nézel, mint kinek
most repült ki utolsó madara.
Túlélni segít, mint az élet, fészke,
az elhagyott, a veled népesült,
az otthonok mintáját adó otthon.
Messzebbre visz találkozás az útnál.

